בין השמשות

תערוכה קבוצתית נודדת לחברות גלריה אלפרד בגלריה כברי

טליה רז | ליאור שור | אמי ספרד | רותי זינגר | נהיר ברנוביץ | מאיה שירן | נועה שיזף | ג'ולי אבישר | פלורה מלינש | מיכל ידוב

אוצרת: ד"ר רויטל משעלי

לפני כשנתיים הוצגה באלפרד התערוכה הקבוצתית **בין השמשות**. הימים היו ימים סוערים של מאבק בהפיכה המשטרית, מעבר לחלל חדש בקריית המלאכה ושינוי ניכר בהרכב חברות הגלריה. ההבטחה הייתה באוויר, רגע לפני שהכל השתנה, רגע לפני ה-7 באוקטובר. עכשיו, אחרי ימים קשים של אובדן, פציעות, שברים וכאבים אינסופיים, כשבאופק מסתמן מזור אפשרי, אנחנו מציגות את התערוכה שוב, הפעם בגלריה בכברי ובהרכב חדש של חברות.

ייחלנו אז, כמו היום, שהתערוכה תפתח שער אל מרחב פוטנציאלי אחר, כזה שיתקיימו בו כל האפשרויות שאנו מדמיינות עבורכם.ן ועבור עצמנו. זהו ספ שאנו מוכרחות לחצות במאבקנו להחזיר את המשמעות, הטעם ואמות המידה שאבדו. על מנת להבריא, עלינו להסכים לשהות במרחבים של אי-ידיעה. עלינו להסכים לפגוש באובדן, להתפשר, להשתנות, להתחכך בקצוות כדי שנוכל לדמיין עולם חדש.

באחד מספרי המשנה נכתב אודות פרק זמן מיוחד בין יום ללילה, בין שמש אחת לשנייה. זמן "בין השמשות" הוא זמן מטאפורי ייחודי שבו יסודות וניגודים דרים זה לצד זה, בכפיפה אחת. הוא מתואר כזמן ניסי של רעות ואחדות, התפתחות ושינוי, בריאה מתוך תחושת דחיפות, רגע לפני הסוף. היצירות המוצגות בתערוכה מתייחסות למרחב של בין השמשות בהקשרים חומריים, ארספואטיים, סימבוליים ופסיכולוגיים. האמניות בוראות ובוחנות אזורי מעבר והיפוך אפשרי של יוצרות. בעבודותיהן, האור מגיח מן האפלה, הלבן נמוג אל השחור, הים פולש אל היבשה, הכנפיים מגיחות מהפקעת, היער הופך לאפר, הקול מתאיין לדממה ובוקע מחדש מתוכה, הדימוי נמוג בתנועה, הנפילה מאפשרת מחילה.

ביצירותיהן השונות, מבקשות האמניות לייצר מרחבים המכילים בשלווה פרדוקסים. הטוב והרע מתחלפים, הדימוי הופך לכתם, ההגיון נעשה לאי-גיון, הכלי נהפך מחדש לחומר והעבודה המוגמרת היא סקיצה. באזורים המעבריים הללו ניכרים סדקים ועקבות של משבר, פרידה, מחלה ואובדן. אולם, כמו אבני החן המשובצות בין העבודות, במרחב ההרס והחורבן מנצנצים גם זרעים של תקווה, הבטחה להתחדשות, להידברות ולאפשרות של יצירה.

מחוץ לגלריה מוצב מיצב הוידאו של **אמי ספרד** המשמש כחלל טרנספורמטיבי וסיפי בין מחוזות ושלבי חיים. יער סימבולי זה הוא למעשה יער בן שמן המקומי, המסמל עבור ספרד מסע התבגרות והתפכחות אישי. היער הקסום והיפה, שבו התרחשו אירועים משפחתיים שמחים בילדותה של האמנית, נחשף בבגרותה כמרחב המסווה נישול ומחיקה של כפרים פלסטיניים וחיים שנקברו תחתיו.

בכיול מחדש ומסלול נחיתה המוצבים לצידה של ספרד מתמודדת **נהיר ברנוביץ** עם שאלות של חוסר איזון, הקצנה ואובדן דרך לאומי. העבודות, שנוצרו בתגובה לאירועי ה-7 באוקטובר והמלחמה שפרצה בעקבותיהם, הן כקריאה של האמנית לכייל את המצפן המוסרי שלנו כחברה, לגלות איפוק ואיזון ולא להיכנע לתחושות של זעם ונקמה.

בכניסה לחלל הגלריה מוצבים שלושה רישומי צבע של **ג'ולי אבישר** הלוכדים נוף לילי במצב לא מוכרע, ספק אינטימי ספק אנונימי. אבישר חוקרת את היחסים בין מקור לבין תשליל ובין צומח לדומם: בהיר הופך לכהה, וכהה הופך לאור לבן בוהק מאיין, הצמחייה והעצים נדמים כמעט חיים ונושמים, בעוד המבנים שבקצה הפריים מרמזים על מרחק, דממה ומסתורין. כך, נוצר מרחב של "בין לבין" - לא יום ולא לילה, לא מוכר ולא זר, זמן של חלום בהקיץ.

בעבודת הקולאז' של **מיכל ידוב** העיר הסמויה מן העין 1 ו 2 מתקבל מרחב עירוני מפורק ומורכב מחדש, בריבוד ודחיסות ללא הירכיה ברורה, המייצר תחושה של אי יציבות וכאוס. בעבודה הראשונה ההרכבה נוצרת כקולאז' צילומי ואילו בעבודה השנייה

החיבור נוצר על-ידי פעולת הציור. השימוש בפחם מדגיש את ארעיות החומר, שנמצא כל הזמן בסכנת מחיקה והעלמות, בין התפוררות להתהוות. העבודות מזמינות את הצופה לשהות בעומס ובעמימות, בין אור לצל, בין חזק למפורק, בין הנגלה לנסתר, ובתוך כך - להתנחם בשלם הלא צפוי שנוצר.

שלוש הסדרות שמציגה הצלמת **פלורה מלינש** עוסקות במובהק בגדרות וגבולות מתפראים. מלינש משוטטת בשכונת הולדתה ולוכדת במצלמתה אובייקטים ומרחבים המשנים את ייעודם מתוך ההקשר החדש. אלמנטים מלאכותיים מתמזגים לתוך סביבה טבעית; שטיח נח על משטח חולי, גדר ברזל משתלבת בגדר חיה ודשא סינטטי נפרש על פני אדמה רכה ואלמנטים טבעיים. העיסוק של האמנית בגבולות מקבל גוון ארספואטי ואוטוביוגרפי. מלינש מצלמת את עצמה מבלי לחשוף את זהותה. עם הגב למצלמה, פניה מסתתרים מתחת לשיער ראשה, ידיה או העלים הגדולים. היא נוכחת בגופה במקום המוכר לה, אך זהותה הסובייקטיבית נעדרת כשהיא הופכת להיות אחת עם סביבתה.

האובייקטים עשויי הגבס של **טליה רז** אוצרים בתוכם מתח בין עולם המים לעולם היבשה, בין החי לבין הדומם, בין אנרגיות של שקיעה והיעלמות לבין כוחות של תחייה והתמרה. רז יוצקת בחומר אובייקטים היברידיים המכליאים בין אברי גוף לקונכיות, אשר נראים כאילו נלקחו מעולם דומה לזה שבו אנו חיים, ובה בעת מרוחק ממנו. הם משדרים כמיהה אל עולם אחר, שבו אין צורך להכריע ושבו ניתן להיות גם וגם.

גם שלוש הסקיצות (ספינות חלל) שמציגה **נועה שיזף**, למיצבי ספינות גדולים מנייר שהוצגו בעבר, מהדהדות בין ים ויבשה, טבע ותרבות, עבר והווה, כליון והתחדשות. שיזף מצפה בשעווה את צילומי הספינות העתיקות שטבעו במי הים התיכון, נמצאו על-ידי ארכיאולוגים, נמשו מהמים בתום חפירה ארכיאולוגית תת-ימית ועברו תהליך שימור ארוך ומורכב שבסופו הפכו למוצג מוזיאלי. בכך, האמנית נותנת מקום לעבודת ההצלה והשימור המפרכים ומצביעה על אקט הפיכת הספינה לאלמותית.

בעבודותיה של **מאיה שירן** ניכרת חזרתיות מנגנון ההתמודדות עם תחושת זרות. העבודות המופשטות משמרות מצב גולמי של פוטנציאל בין קו לדימוי, בין כתם לצורה, ומקיימות תנועה חזרתית של מוטיב או דגם חוזר (בהדפס). אלא שהחזרה לעולם אינה זהה, ההשתנות ניכרת מדימוי לדימוי ומפעולה לפעולה. בכך, נוצרות תחושות סותרות של קיבעון ותנועתיות המעוררת ציפייה.

עבודות הקרמיקה המונוכרומטיות הן חלק מסדרה מתמשכת בשם מעולם לא ראתה חמה פגימתה של לבנה שיצרה **ליאור שור** במיוחד עבור התערוכה. הכלים, שאינם שימושיים, מוקדשים לאלמנטים שנבראו בין השמשות ונוצרו בבניית יד. בכדים שהיא מייצרת, שור עובדת במכוון באופן מהיר כך שהחומר קורס אל תוך עצמו; בציורים שעל גבי הכדים הללו, כמו גם על הצלחות, היא משתמשת בטכניקות ה"סגרפיטו", שבה היא חורטת את הדימויים מתוך הרקע הכהה. היצירה עצמה, אם כן, היא תולדה של מאבק בין הרס לבנייה, בין פוטנציאל לגילום. בנוסף, שור מציגה אובייקטים טקסיים דמויי-אבנים, אותם היא מכנה "אבני כלה" (או פיריט; זהב של שוטים). הללו ממשיכים את החיפוש האלכימי, הנפשי והחומרי שמאפיין את יצירתה.

העבודה קָטונתי של **רותי זינגר**, בוחנת את הפער בין הגלוי לעין והמובן לתודעה לבין שכבות ומישורים נסתרים, תת-הכרתיים. זינגר מציירת רבבות נקודות בעבודה עמלנית כשל נמלה הנעה במרחב גדול אלפי מונים ממידותיה. היא בונה משטח ענק הנדמה מרחוק כמפה טופוגרפית או אסטרונומית אשר שואפת להשתלט על המרחב כולו. רצף מילים שכתבה בשקף על דלתות הגלריה סוגר או פותח את התערוכה. כשהאור נדלק בגלריה, המילים הנוקבות משתקפות על הרצפה כאור מהבהב בקצה המנהרה.

גלריה כברי
جاليري الكابري
גלריה שיתופית יהודית ערבית בגליל
جاليري تشاركي يهودي عربي في الجليل
אלפרד
מכון שיתופי לאמנות ולתרבות
קיבוץ כברי
משרד התרבות והספורט

الـشـفـق

مـعـرض جـمـاعـي مـتـنـقّـل لـعضـوات چـالـيـري ألـفـرد فـي چـالـيـري كـابـري

تـالـيـا راز | لـيـئـور شـور | إيـمـي سفـراد | روتـي زيـنـغـر | نـهـيـر بـرانـوفـيـتـش | مايـا شـيـران | نـوعـا شـيـزاف | جـولـي أفـيـسـار | فـلـورا مـلـيـنـش | مـيـخـال يـدوف

أمـيـنـة الـمـعـرض: د. رفـيـتـال مشـعـالـي

قبل نحو عامين عُرِض في غاليري ألفرد المعرض الجماعي **"الـشـفـق"**. كانت تلك أيامًا عاصفة من النضال ضدّ الانقلاب القضائي، انتقال إلى فضاء جديد في كريات هملاخا وتغيّر ملحوظ في تركيبة عضوات الغاليري. كانت هناك وعود في الهواء، لحظة قبل أن يتغيّر كل شيء، لحظة قبل السابع من أكتوبر. الآن، بعد أيام صعبة من فقدان وجراح وانكسارات وآلام لا تنتهي، ومع ظهور بارقة شفاء ممكنة في الأفق، نعرض المعرض مرة أخرى، هذه المرة في غاليري كابري وضمن تركيبة جديدة من الفنانات.

تمنّينا آنذاك، وكما نتمنى اليوم، أن يفتح المعرض بوابة إلى فضاء إمكاني آخر، فضاء تتواجد فيه كل الاحتمالات التي نتخيّلها لكم.ن ولأنفسنا. إنه عتبة لا بدّ لنا من عبورها في سعينا لاستعادة المعنى، الذائقة والمعايير التي فُقدت. كي نُشفى، علينا أن نقبل الإقامة في مساحات اللا - معرفة. علينا أن نقبل مواجهة الفقدان، التسوية، التغيّروالاحتكاك بالحوافّ حتى نستطيع تخيّل عالم جديد.

في أحد أسفار المِشنا كُتب عن فترة زمنية خاصة بين النهار والليل، بين شمس وأخرى. زمن "الشفق" هو زمن مجازي فريد تتجاور فيه العناصر المتناقضة داخل حيّز واحد. يُوصَف كزمنٍ معجز للرفقة والوحدة، التطوّر والتغيّر، والخلق الناتج عن شعور بالإلحاح، لحظة قبل النهاية. الأعمال المعروضة في هذا المعرض تتعامل مع فضاء "الشفَق" في سياقات مادية، شعرية - ذاتية، رمزية ونفسية. الفنانات يخلقن ويفحصن مناطق عبور واحتمال انقلاب المبدعات. في أعمالهنّ، ينبثق الضوء من الظلمة، يذوب الأبيض في الأسود، يتقدّم البحر نحو اليابسة، تخرج الأجنحة من الشرنقة، تتحوّل الغابة إلى رماد، يتحلل الصوت إلى صمت ويولد منه من جديد، يتلاشى المشهد في الحركة وتتيح السقطة إمكانية الغفران.

في أعمالهنّ المختلفة، تسعى الفنانات إلى إنتاج فضاءات تحتوي المفارقات بسلاسة. الخير والشر يتبادلان، التصوّر يتحول إلى بقعة، المنطق يصبح لا-منطق، الوعاء يعود مادة والعمل المكتمل يصبح مسودة. في هذه المناطق الانتقالية تظهر شقوق وآثار أزمة، فراق، مرض وفقدان. لكن، مثل الأحجار الكريمة الموزعة بين الأعمال، تلمع في فضاء الخراب أيضًا بذور أمل، وعد بالتجدّد، الحواروإمكانية الانتاج.

خارج الغاليري يُعرَض تنصيب الفيديو **لإيـمـي سفراد**، الذي يعمل كفضاء تحويلي وحدّ فاصِل بين أقاليم ومراحل حياة. هذه الغابة الرمزية هي في الواقع غابة "بن شيمن" المحلية، التي ترمز بالنسبة لسفراد إلى رحلة نضوج وتبصّر شخصي. الغابة الساحرة والجميلة التي شهدت أحداثًا عائلية سعيدة في طفولتها تنكشف في نضجها كمساحة تخفي محوًا واقتلاعًا لقرى فلسطينية وحيوات دُفنت تحتها.

في "معايرة جديدة" و"مسار هبوط"، المعروضتين قرب عمل سفراد، تتناول **نهيـر برانوفيتش** أسئلة فقدان التوازن، التطرّف وضياع الطريق الوطني. الأعمال، التي أُنتجت كردّ على أحداث السابع من أكتوبر والحرب التي تلتها، تُقرأ كدعوة من الفنانة إلى إعادة معايرة بوصلتنا الأخلاقية كمجتمع، ضبط النفس، عدم الانجرار وراء الغضب والرغبة في الانتقام.

عند مدخل الغاليري تُعرَض ثلاثة رسومات ملوّنة **لجـولـي أفيسار**، تلتقط منظرًا ليليًا في حالة غير محسومة، شبه حميمية شبه مجهولة. تبحث أفيسار في العلاقات بين الأصل والتسلّخ، وبين النبات والجماد: الفاتح يصبح داكنًا، الداكن يتحول إلى ضوء أبيض مُلغٍ، تبدو النباتات والأشجار وكأنها تتنفس، بينما توحي المباني في أقصى الإطار بالمسافة والصمت والغموض. يتكوّن بذلك فضاء "بين بين" - لا نهار ولا ليل، لا مألوف ولا غريب، زمن لحلم اليقظة.

في عملَي الكولاج **لـميخـال يـدوف** "المدينة الخفية عن العين 1 و2" يتشكل فضاء حضري مفكك ومُعاد تركيبه بطبقات كثيفة ودون هرمية واضحة، مما يولّد إحساسًا بالفوضى وعدم الاستقرار. في العمل الأول يُبنى المشهد ككولاج فوتوغرافي، بينما في الثاني يتشكّل بفعل الرسم. استخدام الفحم يبرز هشاشة المادة التي تعيش في خطر المحو والاختفاء بين التفكك والتكوّن. الأعمال تدعو المشاهد إلى البقاء في ثقل المجهول، بين الضوء والظل، بين الصلب والهش، بين الظاهر والمخفي، وفي ذلك نجد عزاءً في العمل الكُلّي غير المتوقع الذي يتشكّل.

السلاسل الثلاث التي تعرضها **فلورا مليـنش** تتناول بوضوح أسوارًا وحدودًا متفلتة. تتنزّه ملينش في حي طفولتها وتلتقط بكاميرتها عناصر ومساحات تغيّر وظيفتها حسب سياقها الجديد. عناصر صناعية تندمج في بيئة طبيعية؛ سجادة فوق رمل، سياج حديدي يمتزج بسياج حي، عشب صناعي فوق تربة رخوة وعناصر طبيعية. انشغال الفنانة بالحدود يتخذ بعدًا شعريًا وفنيًا وذاتيًا. تصوّر نفسها دون كشف هويتها: بظهرها للكاميرا، ووجهها مخفٍ بشعرها أو يديها أو بأوراق كبيرة. هي حاضرة بجسدها في المكان المألوف، لكن هويتها الذاتية غائبة عندما تتحول إلى جزء من محيطها.

الأغراض الجبصية **لتاليـا راز** تحفظ بداخلها توترًا بين عالم الماء واليابسة، بين الحيّ والجماد، بين طاقات الغرق والاختفاء وقوى الإحياء والتحوّل. راز تصبّ في المادة أجسامًا هجينة تجمع بين أعضاء جسدية وأصداف، تبدو كأنها مأخوذة من عالم يشبه عالمنا لكنه بعيد عنه في الوقت ذاته. هي تبثّ توقًا إلى عالم آخر لا حاجة فيه للحسم، عالم يُسمح فيه بأن نكون "هذا وذاك" معًا.

كما أن المسودّات الثلاث (سفن الفضاء) التي تعرضها **نـوعا شيـزاف**، والتي تمهّد لتنصيبات ورقية كبيرة عُرضت سابقًا، تُصدر صدىً بين البحر واليابسة، الطبيعة والثقافة، الماضي والحاضر، الفناء والتجدّد. شيزاف تغطي صور السفن القديمة التي غرقت في مياه البحر الأبيض المتوسط بالشمْع، بعد أن اكتشفها علماء آثار وانتشلوها من الماء عقب حفريات تحت الماء، وخضعت لعملية حفظ طويلة ومعقدة انتهت بعرضها كمقتنى متحفي. بذلك تمنح الفنانة مكانًا لعمل الإنقاذ والحفظ الشاق، وتشير إلى فعل تحويل السفينة إلى أثر خالد.

في أعمال **مايـا شيـران** يظهر التكرار كآلية للتعامل مع شعور الغربة. الأعمال التجريدية تحافظ على حالة خام بين الخط والدلالة، بين البقعة والشكل، وتبقي حركة متكررة لنموذج أو نمط (في الطباعة). إلا أنّ التكرار لا يكون يومًا مطابقًا؛ فالاختلاف يبدو من صورة إلى أخرى، ومن فعل إلى آخر. بذلك تتكوّن مشاعر متناقضة بين الثبات والحركة، تثير الترقّب.

أعمال **ليـئور شـور** السيراميكية أحادية اللون هي جزء من سلسلة مستمرة بعنوان "لم ترَ الشمس يومًا نُقصان القمر" التي صنعتها خصيصًا للمعرض. الآنية غير وظيفية، وتُكرَّس للعناصر التي خُلقت في "الشفق"، والتي صيغت يدويًا. في الجرار التي تنتجها، تعمل شور بسرعة مقصودة ليتهدّم الطين إلى الداخل؛ وفي الرسومات على الجرار والأطباق تستخدم تقنية "السغرافيتو"، حيث يُحفَر المشهد من الخلفية الداكنة. العمل هو صراع بين الهدم والبناء، بين الإمكان والتجسيد. بالإضافة إلى ذلك، تعرض شور أغراضًا طقسية تشبه الحجارة، تسمّيها "حجارة العروس" (البيريت، "ذهب الحمقى"). هذه الأغراض تواصل بحثها الكيميائي - النفسي - المادي.

العمل "صغِرتُ" **لروتـي زينـغـر** يفحص الفجوة بين المرئي والمفهوم، وبين طبقات ومستويات خفية، لا واعية. ترسم زينغر آلاف النقاط بعمل دؤوب يشبه عمل النملة التي تتحرك في مساحة أكبر آلاف المرات من حجمها. تبني سطحًا واسعًا يبدو من بعيد خريطة طبوغرافية أو فلكية تسعى لاحتلال المكان كله. سلسلة كلمات كتبتها زينغر على نايلون شفّاف على أبواب الغاليري تُغلق أو تفتح المعرض. عندما يُضاء الضوء في الغاليري، تنعكس الكلمات الحادّة على الأرض كوميض في نهاية النفق.

Between Night and Day

A Traveling Group Exhibition of Alfred Gallery Members at Cabri Gallery

Talia Raz | Lior Schur | Emi Sfard | Ruti Singer | Nahir Baranovitz | Maya Shiran | Noa Sheizaf | Julie Avisar | Flora Malinash | Michal Yedvab

Curator: Dr. Revital Mishali

About two years ago, the group exhibition *Between Night and Day* was presented at Alfred. They were turbulent days, marked by the struggle against the judicial overhaul, the move into a new space in the Kiriyat Hamelacha district, and a significant shift in the gallery's membership. A sense of promise was in the air, just before everything changed on October 7. Now, after difficult days of loss, injury, fracture, and endless pain, with the faint possibility of healing on the horizon, we present the exhibition once again, this time in Cabri, with a renewed constellation of members.

Then, as now, we hoped the exhibition might open a gateway into another potential space, one in which all the possibilities we imagine for you and for ourselves could take shape. It is a threshold we must cross in our struggle to restore meaning and the standards that have been lost. To heal, we must allow ourselves to dwell in spaces of not-knowing. We must be willing to encounter loss, to compromise, to change, to brush against the edges, so that we may begin to imagine a new world.

In one of the rabbinic texts, a special time is described between day and night, between one sun and the next. The moment of *bein hashmashot* ("between night and day") is a unique metaphorical threshold in which elements and opposites coexist side by side. It is portrayed as a miraculous time of friendship and unity, of transformation and change, of creation born out of urgency, just before the end. The works in this exhibition engage with the space of *bein hashmashot* across material, meta-poetic, symbolic, and psychological dimensions. The artists explore and construct zones of transition and possible reversals. In their works, light emerges from darkness, white dissolves into black, the sea encroaches upon the land, wings break free from the cocoon, the forest turns to ash, the voice fades into silence and re-emerges from it, the image dissolves in motion, and falling becomes a gesture of forgiveness.

In their diverse works, the artists strive to create spaces that hold paradoxes with quiet composure. Good and evil trade places, the image dissolves into a blot, logic transforms into non-logic, the vessel returns to raw material, and the finished work reveals itself as a sketch. Within these transitional zones, cracks and traces of crisis, separation, illness, and loss emerge. Yet, like gemstones embedded among the works, within the landscape of destruction and ruin, seeds of hope shimmer—promises of renewal, dialogue, and the possibility of creation.

Outside the gallery stands **Emi Sfard**'s video installation, a transformative threshold between realms and stages of life. The forest depicted is in fact the local Ben Shemen Forest, which for Sfard embodies a personal journey of maturation and disillusionment. Once an enchanted and beautiful landscape where joyful family events unfolded during the artist's childhood, the forest is revealed in adulthood as a site that conceals dispossession and the erasure of Palestinian villages and lives buried beneath it.

In *Recalibration and Landing Path*, placed alongside Sfard, **Nahir Baranovitz** grapples with questions of imbalance, extremity, and the loss of national direction. The works, created in response to the events of October 7 and the war that followed, serve as the artist's call to recalibrate our moral compass as a society, to discover restraint and balance, and not to surrender to feelings of rage and revenge.

At the entrance to the gallery, three color drawings by **Julie Avisar** capture a nocturnal landscape in an unresolved state—at once intimate and anonymous. Avisar investigates the relationships between source and negative, between flora and the inanimate: light fades into darkness, and darkness transforms into a blinding white that erases. The vegetation and trees seem almost alive, breathing, while the structures at the edge of the frame evoke distance, silence, and mystery. In this way, a liminal space emerges—not day and not night, not familiar and not foreign—a time of waking dream.

גלריה כברי
جاليري الكابري
גלריה שיתופית יהודית ערבית בגליל
جاليري تشاركي يهودي عربي في الجليل
אלפרד
מכון שיתופי לאמנות ולתרבות
קיבוץ כברי
משרד התרבות והספורט

In **Michali Yedvab**'s collage works *The Hidden City from Sight 1 and 2*, an urban space is dismantled and reconstructed, layered and compressed without clear hierarchy, producing a sense of instability and chaos. In the first work, the composition is formed as a photographic collage, while in the second, the connection is created through the act of drawing. The use of charcoal emphasizes the transience of the material, always at risk of erasure and disappearance, between disintegration and becoming. The works invite the viewer to linger in density and ambiguity, between light and shadow, between strong and fragmented, between revealed and concealed—and within this, to find solace in the unexpected wholeness that emerges.

The three series presented by photographer **Flora Malinash** explicitly deal with fences and unruly boundaries. Malinash wanders through her childhood neighborhood, capturing objects and spaces that change their purpose within a new context. Artificial elements merge into natural surroundings: a carpet rests on a sandy surface, an iron fence blends into a hedge, and synthetic grass spreads across soft earth and natural elements. The artist's engagement with boundaries takes on a meta-poetic and autobiographical tone. Malinash photographs herself without revealing her identity. With her back to the camera, her face hidden beneath her hair, her hands, or large leaves, she is present bodily in the place familiar to her, yet her subjective identity is absent as she becomes one with her environment.

The plaster objects of **Talia Raz** contain within them a tension between the world of water and the world of land, between the living and the inanimate, between energies of decline and disappearance and forces of revival and transformation. Raz casts hybrid objects in material, fusing body parts with shells, which appear as though taken from a world similar to ours yet distant from it. They convey a yearning for another world, where no decision must be made and where one can be both-and.

The three sketches (spaceships) presented by **Noa Sheizaf**, for large paper ship installations previously exhibited, resonate between sea and land, nature and culture, past and present, destruction and renewal. Sheizaf coats with wax photographs of ancient ships that sank in the Mediterranean Sea, were discovered by archaeologists, retrieved from the water after underwater excavation, and underwent a long and complex preservation process, ultimately becoming museum exhibits. In this way, the artist gives space to the arduous work of rescue and preservation, pointing to the act of transforming the ship into something eternal.

In **Maya Shiran**'s works, repetition is evident as a mechanism for coping with feelings of estrangement. The abstract works preserve a raw state of potential between line and image, between blot and form, maintaining a repetitive movement of motif or recurring pattern (in print). Yet the repetition is never identical; change is evident from image to image and from act to act. Thus, contradictory sensations of fixation and movement arise, stirring anticipation.

The monochromatic ceramic works are part of an ongoing series titled *The Sun Has Never Seen the Moon's Blemish*, created by **Lior Schur** especially for the exhibition. The vessels, non-functional, are dedicated to elements created at twilight and formed by hand-building. In the jars she produces, Schur deliberately works quickly so that the material collapses into itself; in the drawings on these jars, as well as on plates, she uses the "sgraffito" technique, carving images out of the dark background. The creation itself, then, is the result of a struggle between destruction and construction, between potential and embodiment. In addition, Schur presents ritual-like stone objects, which she calls "bride stones" (or pyrite; fool's gold). These continue the alchemical, psychological, and material search that characterizes her work.

Ruti Singer's work *Katonti* examines the gap between what is visible to the eye and understood by consciousness, and hidden, subconscious layers and planes. Singer paints tens of thousands of dots in painstaking labor, like an ant moving through a space thousands of times larger than itself. She builds a vast surface that from afar resembles a topographic or astronomical map, aspiring to take over the entire space. A sequence of words she wrote on a transparency across the gallery doors closes or opens the exhibition. When the gallery lights are turned on, the piercing words are reflected on the floor like a flickering light at the end of the tunnel.